opusdei.org

Dogmatisk konstitution 'Lumen gentium'

Andra Vatikankonciliet. Utdrag ur konciliets dokument (Kap. V, nr. 41 och 42) om den universella kallelsen till heligheten, budskapet som Opus Dei sprider ut

2006-03-14

En enda helighet i olika former

41 Under livets olika förhållanden och uppgifter framspringer en enda helighet hos alla som drivs av Guds

Ande och som i lydnad mot Faderns röst tillber Gud Fadern i ande och sanning, de som följer den fattige, ödmjuke och korsbärande Kristus och så blir värdiga att få del av hans härlighet. Men var och en måste enligt sina egna gåvor och uppgifter träda in på den levande trons väg utan att tveka, den tro som väcker hopp och verkar genom kärlek.

Först och främst måste herdarna över Kristi hjord utöva sitt ämbete med honom till förebild som är den högste och evige Översteprästen, Herden och våra själars Biskop. De skall göra det i helighet och med glädje, ödmjukt och starkt. Utövar de sitt ämbete på detta sätt, blir det också för dem själva ett väsentligt medel till helgelse. De väljs till prästämbetets fullhet och får en sakramental nåd så att de på ett fullkomligt sätt kan utöva kärlekens herdeämbete genom bön, offer och förkunnelse och genom all slags

biskoplig omsorg och tjänst. De skall inte frukta att ge sitt liv för fåren. Som föredömen för hjorden (jfr 1 Pet 5:3) skall de med sitt exempel leda kyrkan till en helighet som blir allt större.

Presbytererna bildar en andlig krets kring biskoparna och har del i deras ämbetsnåd genom Kristus, den evige och ende förmedlaren. Liksom dessa skall de växa till i kärlek till Gud och nästan genom att dagligen utöva sitt ämbete. De skall obrottsligt bevara den prästerliga gemenskapen, överflöda i allt andligt gott och bära fram ett levande vittnesbörd om Gud inför alla. De skall efterlikna de präster som under tidernas lopp har visat lysande exempel på helighet, ofta i ringa och undanskymd tjänst. Deras lov lever vidare i Guds kyrka. När de i sitt ämbete ber och frambär offret för sin församling och för hela Guds folk, skall de vara medvetna om vad de gör och efterlikna vad de

handhar. De skall inte låta sig hindras av de apostoliska omsorgerna, farorna och mödorna utan fastmer stiga upp till en högre helighet genom dem. De skall ge näring och skydd åt sin verksamhet med en rik kontemplation till glädje för hela kyrkan. Alla presbyterer och särskilt de som genom sin särskilda ordinationstitel kallas stiftspräster, skall vara medvetna om hur mycket den trogna förbindelsen och det generösa samarbetet med biskopen bidrar till deras helgelse.

Också ämbetsbärarna av lägre rang har på ett särskilt sätt del i Översteprästens sändning och nåd. Det gäller först och främst diakonerna som tjänar Kristi och kyrkans mysterier. De skall bevara sig själva rena från allt fördärv, behaga Gud och uträtta allt gott inför människorna (jfr l Tim 3:8-10, 12f). De klerker som är kallade av Herren och avskilda för hans tjänst och som

förbereder sig till ämbetets uppgifter under herdarnas uppsikt måste forma sina sinnen och hjärtan efter en så härlig kallelse. De skall vara ihärdiga i bönen, brinna av kärlek och tänka på det som är sant, rätt och aktningsvärt, och de skall utföra allt till Guds ära och heder. Därtill kommer de lekmän som har utvalts av Gud och kallats av biskopen till att helt ägna sig åt apostoliskt arbete och som med riklig frukt arbetar i Herrens åker.

På sin egen väg skall kristna makar och föräldrar med nådens hjälp stödja varandra i trogen kärlek genom hela livet. De barn som de har fått av Gud skall de ta emot med kärlek och fostra dem i kristen tro och evangeliska dygder. På så sätt blir de till ett föredöme för alla i outtröttlig och frikostig kärlek. De bygger upp kärlekens broderskap, de står som vår fruktbara moder kyrkans vittnen och medarbetare. De

är tecken på och har del i den kärlek, med vilken Kristus har älskat sin brud och utlämnat sig själv för henne. Änkor eller änklingar och ogifta skall på sitt vis ge ett liknande exempel. De kan ge ett betydande bidrag till kyrkans helighet och verksamhet. De som arbetar i ofta krävande uppgifter bör finna fullkomlighet genom det mänskliga arbetet, bistå andra medborgare och höja hela samhället och skapelsen till en högre ställning. De skall också efterlikna Kristus i verksam kärlek. Han utövade ju ett hantverk med sina händer och verkar alltid tillsammans med Fadern för allas räddning. De skall vara glada i hoppet, bära varandras bördor och genom sitt eget dagliga arbete stiga till en högre, ja, apostolisk helighet.

De som drabbats av fattigdom, svaghet, sjukdom eller andra svårigheter liksom de som förföljs för rättfärdighetens skull skall

särskilt veta att de är ett med Kristus i hans lidande för världens frälsning. I evangeliet har Herren kallat dem saliga. ”Om De nu får lida en kort tid skall Gud, som skänker all nåd och har kallat oss till sin eviga härlighet genom Kristus upprätta dem, stödja dem och ge dem fasthet” (jfr l Pet 5:10).

Alla kristna helgas alltså dag för dag under och genom livets villkor, uppgifter eller omständigheter, om de tar emot allt i tro ur den himmelske Faderns hand, samverkar med Guds vilja och genom sin jordiska tjänst visar alla den kärlek varmed Gud har älskat världen.

Kärleken som helighetens tecken

42 ”Gud är kärlek, och den som förblir i kärleken förblir i Gud och Gud i honom” (l Joh 4:16). Gud har utgjutit sin kärlek i våra hjärtan genom den heliga Anden som vi har fått (jfr Rom 5:5). Därför är kärleken

den främsta och nödvändigaste gåvan. Genom den älskar vi Gud över allt och vår nästa för hans skull. Men för att kärleken skall växa och bära frukt i själen som ett gott utsäde, måste alla troende villigt lyssna till Guds ord och genom hans nåd handla enligt hans vilja. De skall ofta ta del av sakramenten, särskilt eukaristin och gudstjänsten och uthålligt ägna sig åt bön, förneka sig själva, tjäna sina bröder i handling och utöva alla dygder. Ty kärleken, som är fullkomlighetens band och lagen i dess fullhet (jfr Kol 3:14, Rom 13:10), styr alla medel till helgelse, formar dem och leder dem till målet. Kärleken till Gud och nästan är därför tecknet på en verklig Kristi lärjunge.

Eftersom Jesus, Guds Son, visade sin kärlek genom att ge sitt liv för oss, har ingen större kärlek än den som ger sitt liv för honom och för sina bröder (jfr l Joh 3:16, Joh 15:13). Till

detta kärlekens högsta vittnesbörd inför alla, särskilt inför förföljare, har några kristna kallats redan från den första tiden och kommer alltid att kallas. Genom martyriet blir lärjungen lik Mästaren, när han går frivilligt i döden för världens frälsning och förenas med honom när hans blod utgjuts. Detta värderar kyrkan som den yppersta gåvan och det högsta beviset på kärlek. Även om detta endast kommer ett fåtal till del, skall ändå alla vara beredda att bekänna Kristus inför människorna och följa honom på korsets väg under de förföljelser från vilka kyrkan aldrig förskonas.

Vidare stärks kyrkans helighet på ett särskilt sätt genom de många olika råd som Herren förelägger sina lärjungar i evangeliet. Främst bland dem står den dyrbara nådegåva som ges till några av Fadern (jfr Matt 19:11, l Kor 7:7) så att de har lättare att med ett odelat hjärta viga sig åt

Gud allena i jungfrulighet eller celibat (jfr l Kor 7:32-34). Denna fullkomliga avhållsamhet för himmelrikets skull har alltid hållits i särskild ära av kyrkan som ett kärlekens tecken och drivkraft och som en särskild källa för andlig fruktbarhet i världen.

Kyrkan besinnar också hur aposteln uppmanar de kristna till kärlek, att det sinnelag skall råda hos dem som också fanns hos Kristus Jesus, han som ”avstod från allt och antog en tjänares gestalt … och var lydig ända till döden” (Fil 2:7f), han som ”blev fattig för vår skull för att vi skulle bli rika” (jfr 2 Kor 8:9). För en lärjunge är det alltid nödvändigt att efterlikna Kristus i kärlek och ödmjukhet. Vår moder kyrkan gläder sig över att det i hennes sköte finns många män och kvinnor som på ett tydligare sätt efterföljer och åskådliggör Frälsarens utblottelse genom att ta på sig

fattigdomen i Guds barns frihet och ge avkall på sina egna önskningar.

För Guds skull underkastar de sig alltså en människa för att nå en större fullkomlighet än budet kräver. På så sätt blir de alltmer lika Kristus i hans lydnad.

Alla kristna är alltså inbjudna och förpliktade att söka den helighet och den fullkomning som svarar mot deras ställning. Alla skall därför se till att de inriktar sitt sinne mot det rätta. De skall inte låta sig hindras i sin strävan efter den fullkomliga kärleken så att de sysslar med världsliga ting och fäster sig vid rikedomar i strid mot den evangeliska fattigdomens anda. Så säger aposteln: De som brukar denna världen får inte stanna där. Ty denna världs gestalt går mot sitt slut" (jfr l Kor 7:31).

pdf | Dokument automatiskt skapad från https://opusdei.org/sv-se/article/dogmatisk-konstitution-lumen-gentium/ (2026-03-16)